

Sygn. akt III AUa 309/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SA Jolanta Wolska (spr.)

SA Jacek Zajączkowski

Protokolant: stażysta Aneta Siewiera

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2020 r. w Ł.

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji G. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 listopada 2018 r. sygn. akt VIII U 2521/17

oddala apelację.

Sygn. akt: **III AUa 309/19**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. odmówił G. K. prawa do wypłaty wyrównania emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku. W uzasadnieniu organ rentowy argumentował, że zgodnie z art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznanie lub podwyższenie wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc zgłoszenia wniosku, jeśli odmowa lub przyznanie były następstwem błędu organu rentowego. Wnioskodawczyni w 2009 roku dokonała zwrotu emerytury wypłaconej za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku. Decyzja o przyznaniu emerytury została wydana ponownie w dniu 3 lutego 2010 roku z prawem do świadczenia od dnia 17 listopada 2009 roku. W dniu 14 lutego 2011 roku została wydana decyzja ostateczna, od której wnioskodawczyni złożyła odwołanie. Postępowanie wywołane wniesionym odwołaniem zakończyło się wydaniem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 sierpnia 2011 roku o umorzeniu postępowania. W ocenie organu rentowego, brak jest zatem podstaw do wypłaty emerytury za powyższy okres.

W dniu 20 listopada 2017 roku G. K. złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku oraz o wypłatę wyrównania emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku. W uzasadnieniu wnioskodawczyni podniosła, że za ten okres została pozbawiona prawa do zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, a zatem przestały istnieć przeszkody do przyznania jej prawa do

emerytury od pierwotnie ustalonej daty, tj. 1 sierpnia 2009 roku. Dodała, że jej sytuacja prawna została wyjaśniona dopiero w drodze wydania przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt: XI U 126/12, postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie odwołania wnioskodawczyni od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 maja 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 20 lipca 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku. Dodała, że na skutek toczących się przed organami rentowymi i powszechnymi sądami postępowań, nie mogła realizować prawa do emerytury od pierwotnie wskazanej daty we wniosku z dnia 14 sierpnia 2009 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy podtrzymał dotychczasową argumentację. Dodatkowo podał, że odmowa wypłaty emerytury jest podyktowana tym, iż wcześniejsze decyzje określające datę, od której przysługuje ubezpieczonej emerytura, są prawomocne.

Na rozprawie z dnia 15 listopada 2018 roku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 2521/17, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie G. K. od decyzji ZUS z dnia 20 października 2017 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że G. K., urodzona (...), złożyła w dniu 14 sierpnia 2009 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. pozbawił wnioskodawczynię prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia 29 maja 2009 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 5.077,75 zł za ten okres oraz odsetek w kwocie 215,78 zł.

Od powyższej decyzji wnioskodawczyni złożyła odwołanie do Sądu. ZUS wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: XI U 657/09, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Apelacja ubezpieczonej od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VII Ua 35/11.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2010 roku ZUS I Oddział w Ł. zawiesił postępowanie w sprawie ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 20 lipca 2009 roku do dnia 31 lipca 2009 roku, do czasu zakończenia postępowania w sprawie odwołania od decyzji z dnia 20 sierpnia 2009 roku.

Decyzją zaliczkową z dnia 3 listopada 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 sierpnia 2009 roku, przyznał wnioskodawczyni na podstawie art. 53 ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wypłaty emerytury nie podjęto, bowiem jej wysokość jest mniej korzystna od emerytury ustalonej na podstawie art. 25 ustawy emerytalno-rentowej.

Decyzją zaliczkową z dnia 3 lutego 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 sierpnia 2009 roku, uchylił decyzję z dnia 3 listopada 2009 roku i przyznał wnioskodawczyni na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku, tj. od następnego dnia po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego. Wypłaty emerytury nie podjęto, bowiem jej wysokość jest mniej korzystna od emerytury ustalonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalno-rentowej.

Decyzją zaliczkową z dnia 3 listopada 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 sierpnia 2009 roku, przyznał odwołującej się na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Wnioskodawczyni nie podjęła wypłaty emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 30 listopada 2009 roku, ponieważ za ten okres miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego do 16 listopada 2009 roku.

Decyzją zaliczkową z dnia 3 lutego 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 sierpnia 2009 roku, uchylił decyzję z dnia 3 listopada 2009 roku i przyznał wnioskodawczyni na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku, tj. od następnego dnia po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją ostateczną z dnia 25 stycznia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku, tj. od następnego dnia po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego.

Od powyższej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie do Sądu, podnosząc, że została wydana przedwcześnie, z uwagi na toczące się postępowanie w sprawie odwołania od decyzji odmawiającej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie od powyższej decyzji organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 490/11, Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie wobec cofnięcia odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 25 stycznia 2011 roku.

Wnioskodawczyni nie złożyła zażalenia na postanowienie o umorzeniu postępowania.

Decyzją z dnia 30 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 maja 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku oraz do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 20 lipca 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku oraz zobowiązał wnioskodawczynię do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od dnia 30 maja 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku w kwocie 1.813,96 zł oraz odsetek w kwocie 552,23 zł z funduszu chorobowego.

W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że G. K. nie jest objęta ubezpieczeniem chorobowym od dnia 1 stycznia 2009 roku.

Od powyższej decyzji wnioskodawczyni złożyła odwołanie do Sądu. ZUS wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § pkt 1 k.p.c., tj. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania wywołanego odwołaniem od decyzji z dnia 13 lutego 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2013 roku Sąd podjął postępowanie w sprawie.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: XI U 126/12, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie wobec cofnięcia odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 30 listopada 2011 roku.

Wnioskodawczyni dokonała zwrotu nienależnie pobranych świadczeń

Decyzją z dnia 13 lutego 2012 roku ZUS I Oddział w Ł. stwierdził, że odwołująca się nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2009 roku.

Od powyższej decyzji wnioskodawczynie złożyła odwołanie do Sądu. ZUS wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 1504/12, Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczynie od powyższej decyzji.

Apelacja wnioskodawczynie od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 maja 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: III AUa 1425/12.

W dniu 18 grudnia 2013 roku wnioskodawczynie, w związku z uprawomocnieniem się decyzji z dnia 30 listopada 2011 roku, wniosła o przyznanie prawa do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku.

W dniu 19 września 2017 roku ubezpieczona za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika wniosła o przyznanie prawa do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku oraz wypłatę emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 17 listopada 2009 roku.

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawczynie nie jest zasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2017 poz. 1383 ze zm., prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Stosownie do art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Zgodnie natomiast z art. 133 ust. 1 ustawy, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

- 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;
- 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że okoliczności stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy pozostawały bezsporne, a spór sprowadzał się do rozważań natury prawnej.

Zaznaczono, że jak wynika z ustalonego niespornego stanu faktycznego, wnioskodawczynie w dniu 14 sierpnia 2009 roku złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy rozpatrzył wniosek ubezpieczonej i decyzją zaliczkową z dnia 3 listopada 2009 roku przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Okolicznością przyznaną przez skarżącą jest, że nie podjęła ona wypłaty emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 30 listopada 2009 roku, bowiem miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 16 listopada 2009 roku. Kolejną decyzją zaliczkową z dnia 3 lutego 2010 roku organ rentowy uchylił decyzję z dnia 3 listopada 2009 roku i przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku, tj. od następnego dnia po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd Okręgowy zaznaczył, że decyzją ostateczną z dnia 25 stycznia 2011 roku ZUS przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku, tj.

od następnego dnia po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego. Od powyższej decyzji G. K. złożyła odwołanie, jednakże wobec jego cofnięcia, prawomocnym postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 490/11, Sąd Okręgowy w Łodzi umorzył postępowanie w sprawie (wnioskodawczyni nie złożyła zażalenia na postanowienie o umorzeniu).

Jednocześnie podkreślono, że z niespornych ustaleń faktycznych wynika, iż prawomocną decyzją z dnia 20 sierpnia 2009 roku organ rentowy pozbawił wnioskodawczynię prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia 29 maja 2009 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 5.077,75 zł za ten okres oraz odsetek w kwocie 215,78 zł. Odwołanie ubezpieczonej od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 stycznia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: XI U 657/09. Apelacja wnioskodawczyni od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 maja 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VII Ua 35/11. Następnie decyzją z dnia 30 listopada 2011 roku ZUS odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 maja 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku oraz do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 20 lipca 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku oraz zobowiązał wnioskodawczynię do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od dnia 30 maja 2009 roku do dnia 19 lipca 2009 roku w kwocie 1.813,96 zł oraz odsetek w kwocie 552,23 zł z funduszu chorobowego. Postępowanie w sprawie z odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 30 listopada 2011 roku zostało zakończone postanowieniem z dnia 23 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: XI U 126/12 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, o umorzeniu postępowania, wobec cofnięcia odwołania wnioskodawczyni od tej decyzji. Sąd Okręgowy podkreślił, że okolicznością przyznaną przez wnioskodawczynię jest, iż dokonała ona zwrotu nienależnie pobranych świadczeń na rzecz ZUS. Równoległe decyzją z dnia 13 lutego 2012 roku organ rentowy stwierdził, że skarżąca nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2009 roku. Odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 roku Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 1504/12. Apelacja odwołującej się od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: III AUa 1425/12.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawczyni zarzuca Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, iż przy wydaniu decyzji ostatecznej z dnia 25 stycznia 2011 roku, dopuścił się błędu, gdyż prawo do emerytury winno być jej przyznane od dnia 1 sierpnia 2009 roku, a nie od dnia 17 listopada 2009 roku. Powyższe uzasadnia tym, że za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku została ona pozbawiona prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, o czym wiedzę ostatecznie powzięła dopiero w dniu wydania postanowienia z dnia 23 lipca 2013 roku o umorzeniu postępowania w sprawie odwołania od decyzji z dnia 30 listopada 2011 roku odmawiającej wnioskodawczyni świadczenia rehabilitacyjnego za ten okres. Tym samym, w jej ocenie, za sporny okres należy się prawo do wyrównania emerytury.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, zgłoszona przez odwołującą się argumentacja jest niezasadna, bowiem prawomocnym postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: VIII U 490/11, Sąd Okręgowy w Łodzi umorzył postępowanie w sprawie odwołania wnioskodawczyni od decyzji ostatecznej ZUS z dnia 25 stycznia 2011 roku przyznającej prawo do emerytury od dnia 17 listopada 2009 roku. Decyzję z dnia 25 stycznia 2011 roku wnioskodawczyni wprawdzie zaskarżyła, jednakże dobrowolnie odstąpiła od jej dalszego skarżenia, składając oświadczenie o cofnięciu odwołania od tej decyzji, przez co uzyskała ona przymiot decyzji ostatecznej (art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 roku). Wskazano, że ostateczną decyzją organu rentowego, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób, Sąd ubezpieczeń społecznych jest związany.

Sąd pierwszej instancji podkreślił także, iż w okolicznościach sprawy niniejszej bez znaczenia pozostaje to, z jakich przyczyn wnioskodawczyni cofnęła odwołanie od decyzji z dnia 25 stycznia 2011 roku.

Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy prawidłowo odmówił G. K.

w zaskarżonej decyzji wypłaty wyrównania emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2009 roku do dnia 16 listopada 2009 roku. Prawo do emerytury przyznano bowiem wnioskodawczyni od dnia 17 listopada 2009 roku.

W tym stanie rzeczy, uznając iż zaskarżona decyzja z dnia 20 października 2017 roku odpowiada prawu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

Apelację od powyższego wyroku wniosła G. K. i zaskarżyła wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na nierozważeniu całości materiału dowodowego, tj. pisma G. K. z dnia 1 marca 2011 roku, w którym wносиła o pozostawienie decyzji o przyznaniu emerytury z dnia 25 stycznia 2011 roku, znak (...), jako decyzji zaliczkowej, które to pismo nie spotkało się z reakcją organu oraz pism G. K. z dnia 10 grudnia 2013 roku, 18 grudnia 2013 roku oraz 30 czerwca 2014 roku, w których odwołująca się wносиła o ponowne przyznanie jej prawa do emerytury z dniem 1 sierpnia 2009 roku, z uwagi na ostateczne rozstrzygnięcie kwestii pozbawienia G. K. prawa do zasiłku chorobowego, a które to pisma nie spotkały się z żadną reakcją organu rentowego (nie wydano żadnych decyzji). Nadto, zarzuciła wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie, art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż skoro decyzja z dnia 25 stycznia 2011 roku, znak (...), o przyznaniu G. K. emerytury stała się ostateczna, to nie ma możliwości jej zmiany, chociaż w swoich pismach G. K. podnosiła wystąpienie szczególnych okoliczności, które ujawniły się po wydaniu tej decyzji, a miały wpływ na prawo do emerytury ustalone tą decyzją.

Wobec powyższego, G. K. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie odwołania od decyzji z dnia 20 października 2017 roku, znak (...) i przyznanie jej prawa do emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku, zgodnie z jej pierwotnym wnioskiem, oraz wypłatę świadczeń za okres od 1 sierpnia 2009 roku do 17 listopada 2009 roku, a nadto o zasądzenie od organu na rzecz odwołującej się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań zaznaczyć trzeba, że Sąd Okręgowy słusznie podkreślił, że stan faktyczny w sprawie był niesporny, a żadna ze stron nie kwestionowała poczynionych w toku postępowania ustaleń faktycznych. Zostały one oparte w znacznej mierze na dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy (pismach stron i szczegółowo opisanych orzeczeniach organów rentowych i sądów). Dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, co sprawia, że nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2012 roku, sygn. akt III UK 75/11, LEX nr 1213419; z 14 maja 2010 roku, sygn. akt II CSK 545/09, LEX nr 602684; z 27 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II PK 312/09, LEX nr 602700; z 20 stycznia 2010 roku, sygn. akt II PK 178/09, LEX nr 577829; z 8 października 1998 roku, sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999 nr 3, poz. 60).

W odniesieniu do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c., stwierdzić należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w istocie jest zgodna z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., nie sposób przypisać jej cech dowolności lub braku obiektywizmu. Sąd pierwszej instancji w swej ocenie bazował przede wszystkim na dokumentacji zebranej w aktach sprawy i aktach ubezpieczeniowych skarżącej. Należy podkreślić przy tym, że bezsprzeczną okolicznością jest, że skarżąca G. K. na rozprawie w dniu 23 lipca 2013 roku, toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt: XI U 126/12, cofnęła odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 25 stycznia 2011 roku. Decyzją tą zaś przyznano skarżącej emeryturę od dnia 17 listopada 2009 roku, nie zaś - jak chciała G. K. w przedmiotowym

postępowaniu – od dnia 1 sierpnia 2009 roku. Wskazane cofnięcie odwołania skutkowało umorzeniem postępowania w sprawie o sygn. akt: XI U 126/12 oraz uprawomocnieniem się decyzji z dnia 25 stycznia 2011 roku, co jest skutkiem, który nie podlega ocenie opartej na uznaniowości Sądu pierwszej instancji w sprawie niniejszej. Wobec tego decyzja z dnia 25 stycznia 2011 roku stała się ostateczna. Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Wskazać należy na ugruntowane w orzecznictwie sądów stanowisko, że postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być uzasadnione odmienną interpretacją strony co do dowodów zebranych w sprawie, jeśli jednocześnie nie wykaże się, że ocena przyjęta przez Sąd pierwszej instancji za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 17/00, Legalis nr 47441). Niezależnie od przyjętej przez skarżącą argumentacji, w aktach sprawy znajdują się dokumenty określonej treści, które w zestawieniu z treścią obowiązujących przepisów prawa i ocenione swobodnie przez Sąd pierwszej instancji, determinowały wydanie w postępowaniu określonego rozstrzygnięcia.

Fakt, że decyzja o przyznaniu emerytury G. K. od dnia 17 listopada 2009 roku - w zestawieniu z treścią art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - sprawia, że nie jest możliwe przyznanie skarżącej wnioskowanego świadczenia od dnia 1 sierpnia 2009 roku. Sąd Okręgowy jasno wykazał, w jaki sposób treść tego przepisu wyklucza możliwość ewentualnej korekty w wypłacie skarżącej świadczenia emerytalnego. Nie powielając argumentacji Sądu pierwszej instancji, stanowisko to należy uzupełnić o stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 11 maja 2006 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: I UK 320/06, stwierdził, że „przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustanawiają zasadę wyrównywania świadczeń niewypłaconych lub zaniżonych na skutek błędu organu rentowego maksymalnie za trzy lata wstecz (art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy). Przepis ten reguluje zatem swoistego rodzaju <<przedawnienie>> wypłaty świadczeń. Wynika z niego, że nawet zawinione działanie organu rentowego, które w swej konsekwencji prowadzić może także do pozbawienia uprawnionego części lub całości świadczenia, nie powoduje powstania obowiązku jego za cały okres pokrzywdzenia ubezpieczonego” (Legalis nr 82806). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy doprecyzował wynikającą z art. 133 ust. 1 pkt 2 zasadę wyrażającą wolę ustawodawcy, że każde niewypłacone w całości lub części świadczenie, co do którego spełnione były przesłanki, powoduje obowiązek jego wypłaty za trzy lata wstecz. Tak określony czas na ewentualną korektę w wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego został w realiach niniejszej sprawy bezspornie przekroczony, wobec czego, zważając na treść art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalno-rentowej, nie jest możliwa zmiana zaskarżonej decyzji zgodnie z wnioskami apelacji. Jest tak, albowiem czas, za który G. K. domaga się wypłaty świadczeń, nie mieści się w określonym w art. 133 ustawy emerytalno-rentowej trzyletnim okresie, w którym można dokonać tego rodzaju korekty. Wykroczenie poza tę granicę wyklucza możliwość przyznania skarżącej emerytury od dnia 1 sierpnia 2009 roku, co powoduje, że wydany w sprawie wyrok należy ocenić jako trafny i prawidłowy.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny oddalił apelację skarżącej na podstawie art. 385 k.p.c., jako bezzasadną.